

Pastel de toamnă

Adrian Păunescu

Pe muntele negru de frunză de vară
Te chem cu accent brumăriu să te sperii
Când spicul de toamnă dă-n spicele verii
Și cade lumina și trage să moară.

Și sânt întrebări prin natura puzderii
Și sfârâie ploaia dinții ca o ceară
Și vara ne-nchide în toamnă afară
Femeie, bărbat sub pecetea tăcerii.

Aicea la munte mai poate să spere
Și cel care moare că moartea-i departe
Și noi să fugim și să scriem o carte
În ea cuprinzând ale toamnei mistere.

Că sântem în lume pe-acolo prin partea
Pe unde întârzie poșta și moartea.